

J.N. Darby

Wachten op de Heer

'En weest u gelijk aan mensen, die op hun heer wachten!'

Lukas 12:36

Wat de gelovigen moet karakteriseren is niet simpelweg een vasthouden aan de leer van de wederkomst van de Heer, maar een dagelijks wachten op Hem. Hun zielen moeten zich bevinden in de toestand van een vasthoudende verwachting van Hem: om Hem te zien, bij Hem te zijn en aan Hem gelijk te zijn. Niet alleen omdat de wereld, die ook vijandig tegenover ons staat, het oordeel tegemoet gaat. We hebben genade ondervonden om te wachten op Hem Die ons gered heeft, en dan zullen wij volkomen zien Wie Hij voor ons is in Zijn heerlijkheid. Het oordeel over de wereld is niet het thema van onze hoop en vreugde, zoals straks voor de heiligen die tijdens de Grote Verdrukking op aarde leven. Zij bedrijven vreugde wanneer het oordeel wordt uitgevoerd, zoals we lezen in Jesaja 30:32: 'En overal waar de door God beschikte staf voorbij is getrokken, overal waarop de HEERE die heeft doen rusten, zullen er tamboerijnen en harpen zijn'.

Ons deel is veel meer het eenvoudig op de Heer wachten. De hele wandel en het karakter van een gelovige hangt ervan af of hij zijn Heer verwacht. Iedereen zal het aan ons moeten kunnen zien dat wij met deze wereld niets gemeen hebben, dan alleen erdoor heen te trekken. Wij bezitten niets in haar en hebben ons van de afgoden tot God bekeerd, 'om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten' (1 Thess. 1:9-10). Tot deze hoop waren de Thessalonicenzen bekeerd, omdat zij een wereld toebehoorden die Gods Zoon had verworpen. En zij moesten zich van de afgoden afkeren, om 'de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten.'

Wat ik al mijn lezers dringend op het hart wil drukken, is het persoonlijk verwachten van de Heer. Het gaat niet alleen om het kennen van de leer van Zijn wederkomst, maar het ware *dagelijks* wachten op Hem. Hierin krijgt dan ook de wil van de Heer zijn plaats. Het behoort in elk geval mijn wens te zijn dat Hij mij bij Zijn komst trouw

vindt in het volbrengen van Zijn wil. Maar dat is niet de belangrijkste vraag. De vraag die we ons moeten stellen is: *Wacht ik op Hem dag aan dag?* In 1 Thessalonicenzen 2 wordt deze hoop op de wederkomst van Christus met de dagelijkse *dienst* van de christen in verband gebracht: 'Want wat is onze hoop of blijdschap of kroon van de roem? Bent u het niet juist tegenover onze Heer Jezus bij Zijn komst?' (vs. 19). Want dan zal Paulus het loon van zijn dienst voor de heiligen ontvangen. Verder wordt in het derde hoofdstuk de hoop verbonden met *onze wandel*, als aansporing tot heiliging: 'Opdat Hij uw harten versterkt om *onberispelijk* te zijn *in heiligheid* voor onze God en Vader bij de komst van onze Heer Jezus met al Zijn heiligen' (2 Thess. 3:13).

Ten slotte wordt in het volgende hoofdstuk *de leer van de hoop* ontvouwd en ook gesproken over *de aard en manier van haar vervulling*: 'Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel, en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn' (1 Thess. 4:16-17). Uit deze woorden blijkt dat de wederkomst van de Heer de gelovigen voor ogen stond als iets dat elk ogenblik zou kunnen plaatsvinden.

Paulus spreekt over 'wij, de levenden, die overblijven.' Waarom dit woordje 'wij?' Omdat hij destijds reeds de wederkomst verwachtte. Hij was 'gelijk aan mensen, die op hun heer wachten' (Luk. 12:36). En verloor hij dit karakter doordat hij gestorven is, vóórdat de wederkomst van de Heer plaatsvond? Nee, zeker niet! En hoewel Petrus een openbaring had gekregen dat 'het afleggen van zijn tent aanstaande was' (2 Petr. 1:14), heeft hij toch ook dagelijks de Heer verwacht. Dit was toen zijn karakter, en dit zal het ook zijn als de Heer komt. Hij zal door de dood niets verliezen, ook dit karakter niet. Daarom 'weest u gelijk aan mensen, die op hun heer wachten!' (Luk. 12:36).

De apostelen en de gelovigen wachtten destijds zoals knechten die aan de huisdeur stonden, opdat zij, als de Heer klopte, dadelijk gereed stonden om Hem open te doen. Dit is natuurlijk een beeld, maar daarin wordt de huidige kracht van de verwachting uitgedrukt. Waardoor is het verval en het verderf zo spoedig de gemeente binnengedrongen? Omdat men begonnen is te zeggen: 'Mijn heer blijft uit'. Maar gelukkig die slaven, 'die de heer, als hij komt, wakend zal vinden' (Luk. 12:37).

'Laten uw lendenen omgord en uw lampen brandend zijn'. De klederdracht van de tijd maakte het nodig het kleed op te trekken en de lendenen te omgorden, wilde men kunnen dienen. Zo behoren ook wij onze kleren niet los te laten hangen,

m.a.w. onze gedachten, gevoelens en genegenheden niet te laten afleiden, maar steeds tot dienen bereid zijn met goed omgordde kleren en brandende lampen.

Dit is zoals u begrijpt geen toestand van rust; integendeel, het is een heel vermoeiende zaak: constant te blijven waken tijdens de lange, duistere nacht. Maar in de geest van ons dienen moeten het hart, de gedachten, gevoelens en wensen steeds *omgord* zijn. Het vereist een wezenlijke inspanning, het vlees niet zijn eigen gang te laten gaan. Het is soms een verlichting, al is het maar voor een ogenblik, de begeerten van het vlees de ruimte te geven. Maar wanneer we dit doen, dan zullen we ook zeker, evenals de tien maagden, inslapen.

Want, zoals de meisjes zich met de olie in haar lampen neerlegden om te slapen, zo kunnen ook wij – met de Heilige Geest in onze harten – insluimeren. Maar gelukkig zijn al die knechten, die de Heer wakend zal vinden! De Heer roept ons als 't ware toe: 'Nu is het aan u omgord te zijn, in liefde te dienen en te waken. Maar wanneer Ik terugkom, dan is het aan Mij, Mij te omgorden en tot u te komen en u te dienen' (Luk. 12:37). Het is nu te midden van de boosheid van de wereld nodig om omgord te zijn en te waken. Maar wanneer het boze geoordeeld en weggedaan is, dan mag u uitrusten van uw arbeid. Eenmaal aangekomen in het Vaderhuis, kunt u aanzitten en van de rust genieten. In die heerlijke plaats van reinheid en heiligheid kunt u uw kleren languit laten hangen, uw gedachten en gevoelens de vrije loop laten, zonder bang te zijn om ze te vuil te maken.

